

(egy)

Életem leghosszabb napja késéssel indult. Későn ébredtem, túl soká vacakoltam a zuhany alatt, így aztán az lett a vége, hogy azon a szerda reggelen 7 óra 17 perckor anyu minifurgonjának anyósülésén voltam kénytelen a reggelimet elfogyasztani.

Általában a legjobb barátom, Ben Starling visz el a suliba, csak hogy Ben pontosan időre ért be, és én így a világon semmi hasznát nem vehettem. A „pontosan időre” esetünkben azt jelentette, hogy ott vagyunk fél órával iskolakezdés előtt, mert ez a tanítást megelőző harminc perc jelentette a társasági életünk fénypontját. Ilyenkor csak ácsorogtunk a zenekari próbaterembe vezető oldalajtó előtt és dumáltunk. A legtöbb barátom a zenekar tagja volt, ezért iskolai szabadidőm jelentős részét e helyiség ötméteres körzetében töltöttem. Én persze nem zenéltem, mert körülbelül annyira vagyok botfűlű, hogy az már-már valódi süketségnek minősül. Húszperces késésben voltam, ami gyakorlatilag azt jelentette, hogy az iskolába tíz perccel becsengetés előtt fogok beesni.

Anyu vezetés közben az órákról faggatózott, meg a záróvizsgákról és a végzősök báljáról.

– Nem hiszek a végzős bálban – emlékeztettem, miközben épp bevett egy kanyart. Nagy rutinnal úgy billentettem meg ma-

zsolás-korpás kukoricapelyhet tartalmazó tálkámát, hogy alkalmazkodjon a ráható G-erőhöz. Nem először csináltam ilyesmit.

– Hát, pedig igazán nem lenne rossz, ha elmennél valamelyik barátoddal. Biztosra veszem, hogy Cassie Hiney veled menne, ha elhívnád. – Cassie Hiney-t *valóban* elhívhattam volna, tényleg kedves volt, kellemes társaság és nagyon helyes... leszámítva szerencsétlen vezetéknevét.

– Nem csak arról van szó, hogy nem tetszik ez az egész végzős bál. Én azokat az embereket sem kedvelem, akik odavannak érte – magyaráztam, habár ez tulajdonképpen nem volt igaz. Ben például teljesen becsavarodott a bálba menés gondolatától is.

Anyu befordult az iskolához, én pedig két kézzel kapaszkodtam a mostanra szinte teljesen kiürült müzlistájkába, amikor éppen áthaladtunk egy fekvőrendőron. Átnéztem a felsősök parkolójába. Margo Roth Spiegelman ezüstszínű Hondája a szokásos helyen állt. Anyu bekanyarodott a zenekari helyiség előtti kis közbe, és pusztit nyomott az arcomra. Láttam, hogy Ben és a többi haverom figyel bennünket.

Odaballagtam hozzájuk, s a félkör azonnal szétnyílt kissé, hogy magába fogadjon. Épp a volt barátnőmről, Suzie Chungról beszéltek, aki csellózott, és aki mostanában mintha azzal keltett volna óriási szenzációt, hogy egy Taddy Mac nevű baseballjátékosslal kezdett randizni. Fogalmam sem volt, hogy ez a keresztnéve-e, vagy sem. Suzie mindenesetre úgy döntött, hogy Taddy Mackel megy az évről bálba. A háború egy újabb sebesültje.

– Tesó – bólintott felém Ben, aki velem szemben ácsorgott. Aztán intett a fejével, és már sarkon is fordult. Követtem a példáját, és beléptünk az ajtón. Ben alacsony, kreol bőrű fiú volt, aki

eljutott ugyan a kamaszkorba, de az nem sok nyomot hagyott rajta. Ötödikes korunk óta volt a legjobb barátom, amikor mindkettőnknek szembe kellett néznie a ténnyel, hogy valószínűleg egyikünk sem lesz képes senki mást leakasztani magának. Emellett eléggé buzgómócsing is volt, ami szintén tetszett benne – az esetek jelentős részében.

– Hogy ityeg? – kérdeztem. Ekkorra már mindketten a biztonságot jelentő teremben voltunk, s a többiek beszélgetése teljesen elnyomta a hangunkat.

– Radar elmegy a bálba – morogta komoran. Radar a másik legjobb barátunk volt. Azért hívtuk így, mert emlékeztetett egy régi tévésorozatra, a *M*A*S*H* Radar nevű alacsony, szemüveges szereplőjére. Leszámítva a következőket: 1. a tévés Radar nem fekete volt, és 2. miután elneveztük, a mi Radarunk nőtt még vagy tizenöt centit, és elkezdett kontaktlencsét hordani, így aztán azt hiszem, 3. már egyáltalán nem hasonlított a *M*A*S*H* szereplőjére, viszont 4. három és fél héttel a gimivel vége előtt már eszünk ágában nem volt átnevezni.

– Azzal az Angela nevű csajjal? – kérdeztem. Radar ugyan sosem szólt egy árva kukkot sem a szerelmi életéről, csakhogy ez a mi kedvünket korántsem vette el attól, hogy nagy gyakorisággal spekulációkba bocsátkozzunk róla.

Ben biccentett.

– Emlékszel a nagyszerű tervemre, miszerint elhívok valami kuki kis elsőst a bálba, mert rajtuk kívül már minden lány ismeri a Pipipiros Ben történetet? – Bólintottam. – Nos – folytatta Ben –, ma reggel odajött hozzám egy tök édes, kilencedikes tündérbogár, megkérdezte, hogy én vagyok-e a Pipipiros Ben,

és amikor elkezdtem elmagyarázni, hogy az csak egy húgyúti fertőzés volt, felvihogott és elszaladt. Úgyhogy ez a terv kilőve.

Tizedikes korunkban Ben kórházba került vesemedence-gyuladással, Becca Arrington, Margo legjobb barátnője azonban azt a pletykát terjesztette róla, hogy a vér a vizeletében valójában a krónikus maszturbálásnak köszönhető. S bár orvosi szempontból a dolog teljességgel hiteltelen, Ben azóta sem volt képes levakarni magáról a nevet.

– Ciki – jegyeztem meg.

Ben elkezdte vázolni legújabb partnerkeresésre vonatkozó terveit, de csak fél füllel hallgattam, mert a folyosón tülekedő tömegben megpillantottam Margo Roth Spiegelmant. Az öltözőszekrénye mellett állt a fiújával, Jase-szel. Térdig érő, fehér szoknyát viselt valami kék mintás felsővel. Láttam a kulcsontját. Valamin rettentő nagyot kacagott – kissé előre is görnyedt, hatalmas szeme sarkában kis nevetőránccok gyűltek, a szája elnyílt. De mintha nem az mulattatta volna, amit Jase mondott neki, mert elfordult tőle, a folyosó és az öltözőszekrények felé. Követtem a tekintetét, és kiszúrtam Becca Arringtont, aki úgy csüngött valami kosarason, mintha a fiú karácsonyfa lenne, ő pedig a dísz rajta. Margóra mosolyogtam, pedig tudtam, hogy nem láthat.

– Tesó, igazán megpróbálkozhatnál nála. Felejtsd el Jase-t. Istenem, micsoda tök cukor tündibünci! – Miközben továbbsodródunk, egyfolytában Margo felé pillantgattam a tömegben. Az egész olyan volt, mint valami pillanatképekből álló sorozat, amelynek a címe: *A halandók menete elvonul a tökély előtt*. Közélebb érve azonban úgy találtam, hogy talán mégsem nevet. Talán

valami meglepetés érte, ajándékot kapott, vagy ilyesmi. Mintha képtelen lett volna becsukni a száját.

– Ja – vettem oda Bennek, de még mindig nem figyeltem rá, még mindig igyekeztem úgy lesni Margót, hogy senkinek se tűnjön fel. Még csak nem is arról volt szó, hogy annyira csinos lett volna. Hanem egyszerűen szó szerint, hihetetlenül és elképesztően menő volt. Aztán viszont elmaradt mögöttünk, már túl sokan tolakodtak be közénk, én pedig annyira sem jutottam közel hozzá, hogy meghallhassam, miről beszél, vagy hogy mi volt ez a hihetetlen meglepetés. Ben csak a fejét ingatta, mert már vagy ezerszer végignézte, ahogy Margót bámulom, és hozzá volt szokva a dologhoz.

– Most komolyan, nagyon dögös, de *annyira* azért nem dögös. Tudod, ki az, aki lélegzetelállítóan dögös?

– Kicsoda? – kérdeztem.

– Lacey – adta meg Margo másik legjobb barátnőjének a nevét. – Meg a mamád. Tesó, ma reggel láttam, amikor megpuszilt, és már bocsáss meg, de esküszöm, azt gondoltam magamban: *ember, hogy én mennyire szeretnék Q helyében lenni. Ezen kívül még azt, hogy az arcomnak is legyen pénisze.* – Könyökkel oldalba böktém, de még mindig Margo járt a fejemben, mivel ő volt az egyetlen legenda, aki a szomszédomban lakott. Margo Roth Spiegelman, akinek hat szótagú nevét az első hangtól az utolsóig egyfajta csendes tisztelettel mondták ki. Margo Roth Spiegelman, kinek mesébe illő kalandjai a nyári vihar sebességével terjedtek a suliban. Margót például egy öregember tanította gitározni, aki a Mississippi állambeli Hot Coffee egy lepukkant házában élt. Margo Roth Spiegelman egy alkalommal három napot töltött

egy vándorcirkusszal – úgy látták, tehetséget mutat a trapézon. Margo Roth Spiegelman, aki St. Louisban egy koncertet követően gyógyteát iszogatót a Mallionaires tagjaival, akik whiskyt hörpöltek mellette. Margo Roth Spiegelman, aki a koncertre úgy jutott be, hogy közölte a kidobóemberrel, ő a basszusgitáros barátnője, hát nem ismerik fel, *ugyan már, haver, most komolyan, a nevem Margo Roth Spiegelman, és ha bemész, és szólsz a basszernak, hogy vessen már rám egy pillantást, akkor ő majd megmondja neked, hogy a barátnője vagyok, vagy legalábbis szeretné, ha az lennék.* És akkor a kidobóember szót fogadott, a zenész pedig azt mondta, hogy „igen, ez az én csajom, engedjétek be nyugodtan”, aztán később tényleg nem bánta volna a dolgot, de Margo *visszautasította a Mallionaires basszusgitárosát.*

Ahányszor csak szóba jöttek ezek a történetek, valahogy mindig így fejeződött be az elmesélésük: *most komolyan, egyszerűen hihetetlen, nem?* Gyakran tényleg nehéz lett volna elhinni őket, de mindig kiderült, hogy az első szótól az utolsóig minden igaz.

És már el is jutottunk a saját öltözőnkhez. Radar Ben a szekrényének támaszkodva pötyögött valamit egy palmtopba.

– Szóval elmész a bálba – szólítottam meg, mire felpillantott, de aztán rögtön vissza is kapta tekintetét a képernyőre.

– Épp egy vandál után javítom az Omnictionary szócikkét egy korábbi francia miniszterelnökről. Múlt éjjel valaki kitörölte az egész bejegyzést, és ennyit írt a helyébe: „Jacques Chirac egy meleg”. Ami mind nyelvtanilag, mind pedig tényszerűen pontatlan. – Radar az egyik elkötelezett szerkesztője az Omnictionary elnevezésű, felhasználók által írt internetes enciklopédiának. Egész életét az Omnictionary karbantartásának és olajozott

működtetésének szenteli. Ám ez csak egy volt azon okok közül, amelyek miatt meglepődtem azon, hogy bálozni készül.

– Szóval elmész a bálba – ismételtel el.

– Bocs – vetette oda anélkül, hogy rám nézett volna. Közismert volt, mennyire ellene vagyok az egésznek. Nem találtam semmit a bálban, ami vonzott volna – sem a lassúzást, sem a zenére tombolást, sem a ruhákat... a kölcsönzött szmokingot kifejezetten nem. A szmokingkölcsönzés a szememben egyszerűen csak egy remek módszer volt arra, hogy az ember valami ocsmány betegséget örököljön az előző kölcsönzőtől, márpedig én cseppet sem vágytam arra, hogy az első olyan szűz srác legyek a világon, aki lapostetűvel büszkélkedhet.

– Tesó – fordult Radarhoz Ben –, az elsős tündibündik is tudnak már a Pipipiros Ben-sztoriról. – Radar végül csak eltette a kezében tartogatott kütyüt, és együtt érzően bólogatott. – Na mindegy – folytatta Ben –, a két maradék stratégiám a következő: vagy beruházok magamnak az interneten egy báli partnerre, vagy pedig elrepülök Missouriba, ahol is elrabolok valami csini kis, kukoricán hizlalt tündérbogarat. – Már jó néhányszor próbáltam felvilágosítani Bent arról, hogy a „tündérbogár” nem annyira retro-menő, mint inkább szexista és szerencsétlenkedő kifejezés, de nem volt hajlandó felhagyni a használatával. A saját anyját is tündérbogárnak hívta. Ezen már nem lehetett segíteni.

– Megkérdezem Angelát, hogy ismer-e valakit – ígérte Radar. – Habár könnyebb az ólmot arannyá varázsolni, mint neked partnert szerezni a bálra.

– Neked partnert szerezni a bálba olyan kemény dolog, hogy már magával a gondolattal is gyémántot lehet vágni – tettem hozzá.

Radar kétszer rávert az öklével a szekrényre, hogy kifejezze egyetértését, aztán ő is előállt egy újabb beszólással.

– Ben, neked olyan nehéz partnert találni, hogy az amerikai kormány szerint a probléma megoldásához a diplomácia már kevésnek bizonyul, és inkább nyers erődemonstrációra van hozzá szükség.

Épp egy újabb megjegyzésen törtem a fejem, amikor mindhárman egyszerre pillantottuk meg, hogy az anabolikus szteroidok ama emberi alakot formázó tartálya, akit mindközönösen csak Chuck Parsonnak hívtak, szemmel láthatólag éppen felénk tart. Chuck Parson nem vett részt szervezett sportmulatságokban, mivel ezek csak elvonták volna a figyelmét élete legjelentősebb célkitűzésétől: hogy egy szép napon gyilkosságért kerüljön bíróság elé.

– Hé, köcsögök – köszönt oda nekünk.

– Chuck – biccentettem olyan barátságosan, ahogy csak tőlem telt. Az eltelt pár évben Chuck nem okozott nekünk különösebb fejfájást. Valaki a Menő Gimisek Birodalmában nyilván kiadta az utasítást, hogy hagyjon békén bennünket. Így hát egy kissé szokatlan volt, hogy egyáltalán beszélni akar velünk.

Talán mert megszólitottam (vagy talán nem), mindenesetre két tenyerét mellettem kétoldalt a szekrényre csapta, aztán olyan közel hajolt hozzám, hogy azt is lett volna esélyem kitalálni, milyen fogkrémet használ.

– Mit tudsz Margóról és Jase-ről?

– Ööö – nyögtem. Végigpörgettem magamban mindazt, amit a nevezettekről tudtam: Jase volt Margo Roth Spiegelman első és egyetlen komoly fiúja. A tavalyi tanév vége felé kezdtek járni. Jövőre mindketten a Floridai Egyetemre készültek. Jase ott kapott baseballösztöndíjat. Még sosem járt Margóéknál, épp csak elment érte a kocsijával. Margón sosem látszott, hogy különösebben odalenne érte, no de az ő arca arról sem árulkodott, hogy bárkiért is rajongana. – Semmit – jelentettem ki végül.

– Ne szórakozz velem! – hörögte.

– Hiszen alig ismerem Margót – mondtam, mert ez lett az igazság.

Egy percre rágódott a válaszomon, én pedig megpróbáltam pislogás nélkül belenézni közel ülő szemébe. Alig láthatóan biccentett, ellökte magát a szekrénytől, aztán elindult, hogy részt vegyen az első óráján, amely minden kétséget kizáróan a következő nevet viselte: *A mellizmok gondozása és táplálása*. Megszólalt a figyelmeztető csengő. Még egy perc az óráig. Radarnak és nekem függvénytan jött, Bennek véges matekja volt. Az osztályterem egymás mellett voltak, ezért együtt mentünk addig is – hárman egy vonalban, erősen remélve, hogy az osztálytársak áradata átenged bennünket, ami meg is történt.

– Partnert szerezni neked a bálra olyan nehéz, hogy ha ezer majom ezer írógépen ezer évig kalapálna, egyszer sem írják le azt a mondatot, hogy „*elmegek a bálba Bennel*” – nyögtem be.

Ben sem tudott ellenállni a lehetőségnek, hogy belemarjon saját magába.

– A báli esélyeim olyan pocsékak, hogy már Q nagyjaja is visszautasított. Azt mondta, arra vár, hogy Radar hívja el.

Radar lassan bólogatott.

– Ez bizony így van, Q. A nagyid odavan a tesókért.

Oly száználmasan könnyű volt megfelekedezni Chuckról, és a bálról szövegelni, annak ellenére, hogy magasan tettem az egészre. Hát, ilyen volt az élet azon a reggelen: semmi sem számított igazán, sem a jó dolgok, sem a rosszak. Főleg az érdekelt bennünket, hogy kölcsönösen elszórakoztassuk egymást, és az ésszerűség határain belül jól elvöltünk.

A következő három órát különféle osztálytermekben töltöttem, s különféle táblák fölé függesztett órákat próbáltam *nem* bámulni, de aztán csak odakaptam a tekintetem... hogy újra elképedjek azon, mennyire kevés idő telt el azóta, hogy utoljára odanézttem. Kevés híján négyévnnyi gyakorlatom volt abban, hogy ezeket az órákat figyeljem, ám mérhetetlen lassúságuk még mindig meglepett. Ha valaha azt mondanák nekem, hogy egy napom van hátra az életből, azonnal indulnék a Winter Park Gimnázium megszentelt falai felé, ahol már többször is bebizonyosodott, hogy egyetlen nap képes ezer éven át tartani.

De bármennyire is az volt a benyomásom, hogy a harmadik óráam, a fizika már sosem ér véget, valahogy mégiscsak megtörtént, és aztán a büfébe mentem Bennel. Radar a legtöbb ismerősünkkel együtt az ötödik órában ebédelt, ezért Ben meg én általában a többiektől külön ültünk le, pár széket üresen hagyva saját magunk és néhány ismerős színészpalánta között. Ma mindketten pepperónis minipizzát választottunk.

– A pizza jó – jelentettem ki. Ben szórakozottan biccentett. – Mi baj? – tudakoltam.

– Semmi – felelte tele szájjal, aztán nyelt egyet. – Tudom, hogy szerinted hülyeség, de én tényleg szeretnék elmenni a bálba.

– 1. Tényleg hülyeségnek tartom. 2. Ha menni akarsz, akkor menj. 3. Ha nem tévedek, eddig senkit sem próbáltál elhívni.

– Matekórán megkérdeztem Cassie Hiney-t. Írtam neki egy üzenetet. – Kérdőn vontam fel a szemöldökömet. Ben a rövidnadrágja zsebébe nyúlt, majd felém csúsztatott egy többszörösen összehajtogatott papírt. Kisimítottam magam előtt:

Ben,

nagyon szívesen elmennék veled a bálba, de már elígérkeztem Franknek. Sajnálom!

C

Újra összehajtogattam a levélkét, és visszatoltam Bennek az asztallapon. Még emlékeztem arra, amikor ugyanezek az asztalokon nagy papírfocimeccseket vívtunk.

– Ez ciki – mondtam.

– Ja, az. – Az ebédlő zsongása mintha falat alkotott volna, amely teljesen körbevett bennünket. Egy darabig hallgattunk, aztán Ben halál komolyan rám nézett. – A főiskolán olyan gyönyéletem lesz, hogy csak na. Be fogok kerülni a *Guinness-rekordok könyvébe* a „legtöbb teljesen kielégített tündérbogár” kategóriában.

Felnevettem. Épp arra gondoltam, hogy Radar szülei valóban szerepelnek a *Guinness-rekordok könyvében*, amikor észrevettem,

hogy megállt mellettünk egy csinos afroamerikai lány, akinek a fején kurta rasztafonatok ágaskodtak. Beletelt egy másodpercbe, mire rájöttem, hogy ő Angela, Radar vélelmezett barátnője.

– Szia – köszönt rám.

– Szia – feleltem. Korábban már jártam vele közös órára, úgy-
hogyan nem volt teljesen ismeretlen, de nem szoktunk köszönni
egymásnak a folyosón, vagy ilyesmi. Intettem neki, hogy üljön
le, ha szeretne, mire odahúzott egy széket az asztalfőre.

– Úgy tippetem, hogy ti valószínűleg mindenki másnál jobban
ismeritek Marcust – fogott bele. Radar igazi nevét használta.
Lekönyökölt az asztalra, és felénk hajolt.

– Szar meló ugyan, de valakinek ezt is el kell végeznie – vi-
gyorgott rá Ben.

– És szerintetek... szóval, szégyell engem?

Ben felnevetett.

– Micsoda? Dehogya!

– Valójában *neked* kellene *őt* szégyellened – pontosítottam.

Angela elmosolyodott, és a szemét forgatta. Olyan lány volt,
aki már hozzászokott a bókokhoz.

– De még soha, szóval... tudjátok, sosem hívott magával, hogy
veletek együtt lógjunk.

– Ó! – esett le végre. – Ez csakis azért lehet, mert bennünket
szégyell.

A lány elnevette magát.

– Pedig határozottan normálisnak tűntök.

– Ezt csak azért hiszed, mert még sosem láttad, amint Ben
Sprite-ot szippant fel az orrával, és aztán kiköpi a száján.

– Bizony, úgy nézek ki, mint valami eszelős szénsavas forrás – bólogatott fapofával Ben.

– De most komolyan, ti nem aggódnátok? Merthogy már öt hete járunk, és még csak magukhoz sem hívtátok át soha. – Bennel cinkos pillantást váltottunk, és kénytelen voltam grimaszolni, nehogy kitörjön belőlem a röhögés. – Mi van? – kérdezte Angela.

– Semmi – feleltem. – De komolyan, Angela. Ha Radar arra kényszerítene téged, hogy velünk lógj, és állandóan hazahurcolna magukhoz...

– Az annak a biztos jele lenne, hogy *egyáltalán* nem kedvel – fejezte be a mondatot Ben.

– Miért, a szülei tán furák?

Nem csekély fejtörést okozott, hogy erre a kérdésre őszinte választ adhassak.

– Ööö... nem. Szuper szülei vannak. Csak talán egy hangyányit túlságosan védelmező természetűek.

– Igen, túlvédő szülők – csatlakozott egy kissé túl gyorsan Ben.

Angela elmosolyodott, aztán felállt, mert – mint mondta – valakinek még oda kell köszönnie, mielőtt véget ér az ebédszünet. Ben megvárta, míg eltűnik, s azután szólalt meg: – Ez a csaj elképesztő.

– Tudom – bólogattam. – Megfordult a fejemben, hogy esetleg lecserélhetnénk rá Radart.

– De valószínűleg nem boldogul olyan jól a számítógépekkel. Nekünk pedig olyasvalakire van szükségünk, aki ebben nagyon tuti. Ja, és fogadnék, hogy pocsék lenne a Feltámadásban. – Ami

a kedvenc számítógépes játékunk volt. – Jut eszembe – tette hozzá Ben –, igazán mesteri húzás volt azt mondani, hogy Radar szülei túlvédő hajlamúak.

– Hát, mégsem az én dolgom felvilágosítani – mentegetőztem.

– Nagyon kíváncsi vagyok, mikor kap Angela engedélyt arra, hogy belépjen a Radar-csapat rezidenciájába... illetve múzeumába.

A szünet a vége felé járt, ezért Bennel felkerekedtünk, és a futószalagra tettük a tálcánkat. Ugyanarra a futószalagra, amire elsős koromban Chuck Parson rápenderített, s amely aztán szépen magával szállított a Winter Park gimi mosogatóosztagának alvilági birodalmába. Elbaktattunk Radar szekrényéig, és ott vártuk, hogy a figyelmeztető csengő után lóhalálában vágatva felbukkanjon.

– Kormányzattanóra alatt eldöntöttem, hogy szó szerint hajlandó lennék akár egy számár tökét nyalogatni, ha ez azt jelentené, hogy a félév hátralevő részére kihagyhatom az órát – lihegte.

– Szamarak tökének nyalogatása közben tanulsz csak igazán sokat a kormányzatról – feleltem. – Hé, hogy újabb okot említesk, ami miatt jobb lenne, ha te is a negyedik szünetben ennél... Angelával ebédeltünk.

Ben rávigyorgott Radarra.

– Bizony, és majd' eleped, hogy megtudja, miért is nem hívtad meg soha magatokhoz.

Radar hosszan kifújta a levegőt, miközben a kombinációs záron elforgatta a számokat. Olyan sokáig szusszantott, hogy már attól féltem, esetleg elájul.

- Baromság - közölte végül.
- Tán valamit szégyellsz? - tudakoltam vidoran.
- Fogd be - vágta oda, és könyökkel hasba bökött.
- Hisz oly szép a házatok - folytattam.
- Most komolyan, tesó - tódította Ben. - Angela igazán kedves lány. Nem értem, miért nem mutatod be a szüleidnek, és vezeted körbe a Casa Radarban.

Radar a szekrénybe hajította a könyveit, és rájuk csapta az ajtót. A körülöttünk zajló beszélgetések zaja épp akkor halkult el kissé, amikor a mennyezetre szegezett tekintettel felordított: - NEM ÉN TEHETEK ARRÓL, HOGY A SZÜLEIMÉ A VILÁG LEGNAGYOBB FEKETE MIKULÁS-GYŰJTEMÉNYE!

Eddigi életem során körülbelül ezerszer hallottam Radartól a „világ legnagyobb fekete Mikulás-gyűjteménye” kifejezést, és még mindig nem untam bele. Pedig ő egyáltalán nem viccelt. Még emlékszem az első alkalomra, amikor elmentem hozzájuk. Úgy tizenhárom éves lehettem. Tavasz volt, a karácsony már jó néhány hónapja lecsengett, de náluk az ablakpárkányokon még mindig fekete Mikulások sorakoztak. A lépcsőkorlátról papírból kivágott fekete Mikulások lógtak. Az ebédlőasztalon fekete Mikulást formázó gyertyák díszeltek. Egy fekete Mikulást ábrázoló olajfestményt akasztottak a kandalló fölé - ez utóbbi párkányán fekete Mikulás-szobrocskák álltak. Volt egy fekete Mikulás alakú Pez-adagolójuk, amit Namíbiából hoztak. A kivilágítható fekete műanyag Mikulás, ami hálaadástól szilveszterig feszített büszkén zsebkendőnyi előkertjükben, az év fennmaradó részét a vendégfürdőszoba sarkában töltötte, ahol

egyébként házilag készült a fekete Mikulás-mintás tapéta némi festék és egy Mikulás alakú szivacs segítségével.

Radaré kivételével a ház összes szobájában a fekete mikulás-ság szelleme uralkodott – gipszből és műanyagból és márványból és cserépből és fából és műgyantából és szövetből. Radar szülei mindösszesen több mint ezerkétszáz afroamerikai Mikulás tulajdonosai voltak. Ahogy azt a bejárati ajtó melletti táblácska hirdette, a *Társaság a karácsonyért* Radarék házát hivatalosan bejegyzett Mikulás-ponttá nyilvánította.

– Ember, ezt muszáj lesz közölnöd velem – szögeztem le. – Csak ennyit mondj: Angela, én tényleg szörnyen bírlak, de valamit tudnod kell. Amikor majd elmegyünk hozzánk, hogy összebújjunk, ezerkétszáz feka Miki kétezer-négyszáz szeme fog skubizni bennünket.

Radar végighúzta a tenyerét rövidre nyírott haján, és megrázta a fejét.

– Na ja... Azt hiszem, nem egészen így fogom megfogalmazni, de valahogy elintézem a dolgot.

Ezután elhúztam kormányzattanra, Ben meg valami szabadon választott számítógépesjáték-tervezés órára. Két újabb tanórán át figyeltem árgus szemmel a tantermi órákat, aztán amikor az utolsó is véget ért, eláradt a mellkasomban a megkönnyebbülés – minden egyes nap vége olyan volt, mint valami főpróba az év végére, amittől kevesebb mint egy hónap választott el.

Hazamentem. Elővacsiként benyomtam két mogyoróvajás-gyümölcszselés szendvicset. Pókert néztem a tévében. A szüleim hat-

ra hazaérték, megölelték egymást, megöleltek engem. Rendes vacsorára valami makarónis egytálétel volt. Megkérdezték, mi van a sulival. Megkérdezték, mi van a végzős bállal. Elámultak azon, hogy milyen csodásan felneveltek engem. Elmesélték saját napjukat, amelynek során olyan embereken próbáltak segíteni, akiket kevésbé csodásan neveltek fel. Aztán elmentek tévét nézni, én meg a saját szobámba, hogy megnézzem, jött-e e-mailem. Írtam valamit *A nagy Gatsby*ről irodalomórára. Egyfajta korai készülésképpen a kormányzattanvizsgára beleolvastam a *Federalista írások*ba. Egy darabig Bennel chateltem, aztán bekapcsolódott Radar is. Beszélgetésünkben négyszer is használta a „világ legnagyobb fekete Mikulás-gyűjteménye” kifejezést, amellyel minden alkalommal nagy sikert aratott. De mondtam, mennyire örülök, hogy barátnője lett. Kijelentette, hogy isteni nyarunk lesz. Egyetértettem. Május 5-e volt, de nem emiatt éreztem jól magam. A napjaim kellemes egyformaságban teltek. Ez mindig is nagyon tetszett – eléggé kedveltem a megszokott dolgokat, a rutint. Szerettem unatkozni. Nem akartam, de unatkoztam. Így május 5-e épp olyan volt, mint bármely más nap – egészen addig, míg röviddel éjfél előtt Margo Roth Spiegelman ki nem nyitotta szűnyoghálómentes ablakomat. Most először azóta, hogy kilenc évvel korábban rám parancsolt, hogy csukjam be.

(kettő)

Amikor meghallottam kinyílni az ablakot, megperdültem, s egyenesen Margo kék szemébe bámultam. Először mást sem láttam, csak a szemét – aztán, ahogy kiélesedett a kép, rájöttem, ez azért lehetett, mert a fejére fekete csuklyát húzott, arcát pedig fekete festékkel kente be.

- Épp kiberszexelsz? – érdeklődte meg.
- Ben Starlinggal chatelek.
- Perverzkém, ezzel még nem válaszoltad meg a kérdésemet.

Sután felnevettem, aztán az ablakpárkányhoz léptem és leterdéltem. Az arcom alig néhány centiméternyire volt az övétől. Elképzelni sem tudtam, miért bukkant fel ilyen körülmények között az ablakom előtt.

– Minek köszönhetem a megtiszteltetést? – tudakoltam meg. Margóval tulajdonképpen még mindig jóban voltunk, de talán mégsem *annyira* jóban, amennyire ez a „találkozunk az éjszaka közepén fekete arcfestékkel ékesen” felállítás jelezte volna. Biztosra vettem, hogy erre is megvannak a megfelelő emberei – épp csak én nem tartoztam közéjük.

- Szükségem lenne az autóra – közölte.
- Nincs autóm – feleltem. Ez eléggé fájó pont volt az életemben.

– Jó, akkor anyukád kocsijára.

– De hát neked van autód – mutattam rá a tényre.

Margo nagy levegőt vett, aztán sóhajtott egyet: – Igen, de az a helyzet, hogy a szüleim elkobozták a slusszkulcsomat, és bezárták egy páncéldobozba, amit az ágyuk alatt tartanak, és a tetejében Myrna Mountweazel a szobájukban alszik. – Ez utóbbi a család kutyája volt. – Márpedig Myrna Mountweazel gyakorlatilag agyvérzést kap az örömtől, ahányszor csak megpillant engem. Szóval, egyébként simán beosonhatnék a szobába, kihozhatnám onnan a páncélládikát, feltörhetném, kikaphatnám a kulcsot, és elhúzhatnám a csíkot, de már belefogni sem érdemes, mert Myrna Mountweazel úgy fog ugatni, mint egy őrült, mihelyt résnyire nyitom az ajtót. Így tehát, mint azt már említettem, szükségem van egy autóra. Meg arra, hogy velem gye-
re és soförködj, mivel nekem ma éjjel tizenegy feladatot muszáj elvégeznem, s ezek közül legalább öt olyan, amihez feltétlenül szükségem lesz segítségre.

Tovább bámultam rá. Először hagytam, hogy minden összemosódjon, s csak Margo szeme lebegett előttem a ködös éterben, de aztán fókuszáltam, és már tisztán láttam arca körvonalát, s azt is, ahogy a még nedves festék megcsillant a bőrén. Kiugró járomcsontját, amely háromszöget alkotott az állával, koromfekete ajkát, amely mosolyra húzódott.

– Sor kerül bármiféle bűncselekményre? – kérdeztem rá.

– Hmmm – morfondírozott Margo. – Mondd csak, a behatolás és betörés bűncselekménynek számít?

– Nem – feleltem eltökélt hangon.

- Úgy érted, nem bűncselekmény, vagy úgy, hogy nem vagy hajlandó segíteni?

- Nem segítetek. Miért nem kéred meg valamelyik alattvalódat arra, hogy körbefurikázzon veled? - Lacey és/vagy Becca mindig Margo rendelkezésére állt.

- Tulajdonképpen ők is részei a problémának - világosított fel Margo.

- És mi a probléma? - tudakoltam.

- Problémából tizenegy van - vágta oda némelyest türelmetlenül.

- Bűncselekményről szó sem lehet - kötöttem az ebet a karróhoz.

- Esküszöm az igaz Istenre, nem kérlek arra, hogy bűncselekményt kövess el.

Ekkor bekapcsoltak a reflektorok a szomszédban, és Margóék háza fényárba borult. A lány tigrisbukfencsel bevetette magát az ablakon át a szobámba, s egyetlen fürge mozdulattal begurult az ágyam alá. Az apja azonban másodperceken belül megjelent a kikövezett, nyitott belső udvaron.

- Margo! - kurjantotta el magát. - Láttalak!

Az ágyam felől fojtott hangú motyogás ütötte meg a fülem.

- Ó, jézusom! - Majd Margo kikecmergett onnan, felpattant, és az ablakhoz lépett. - Ugyan már, apu! Csak beszélgetni szeretnék Quentinnel. Hiszen mindig azt mondogatod, hogy milyen fantasztikus hatással lenne rám, meg ilyesmi.

- Csak beszélgetsz Quentinnel?

- Igen.

- De akkor miért van feketére kikenve az arcod?

Margo elbizonytalanodott, de ez csak a pillanat törtrészéig tartott.

– Ennek a kérdésnek a megválaszolásához egy többórás háttörtörténetet kellene elővezetnem, de tudom, hogy nagyon fáradt lehetsz, úgyhogy miért nem mész vissza a...

– Vissza a házba! – mennydörögte az apja. – Ebben a szent percben!

Margo megmarkolta az ingemet.

– Mindjárt visszajövök – súgta a fülembe, majd kimászott az ablakon.

Mihelyt eltűnt, már nyúltam is az íróasztalon heverő slusszkulcs után. A *kulcs* minden kétséget kizáróan az enyém volt, a kocsi azonban sajnálatos módon nem. A tizenhatodik születésnapomon a szüleimtől méretre igen apró ajándékot kaptam, s mihelyt átnyújtották, azonnal tudtam, hogy csakis egy slusszkulcs lehet. Kis híján összecsináltam magam örömben, mert addig egyfolytában azt hajtogatták, hogy nem engedhetik meg maguknak, hogy autót vegyenek nekem. De amikor a markomba nyomtak egy pici, szépen becsomagolt dobozkát, azonnal tudtam, hogy csak szövegeltek, mert mégiscsak kapok egy kocsit. Letéptem a csomagolópapírt, és kinyitottam a dobozt. Tényleg egy kocsikulcs volt benne.

Amikor tüzetesebben is szemügyre vettem, láttam, hogy Chrysler-kulcs. Egy Chrysler minifurgon kulcsa. Ugyanazé a Chrysler minifurgoné, amit egyébként anyu vezet.

– Ajándékba egy kulcsot kaptam az autódhoz? – fordultam anyuhoz.

– Tom – nézett anyu apura –, mondtam, hogy csak felesleges reményt keltünk benne.

– Jaj, ne engem hibáztass ezért! – felelte apu. – Egyszerűen összemosol két problémát: a saját frusztrációdát meg az én jövedelmemet.

– Mondd csak, nem érzed úgy, hogy ez a villámanalízis egy hajszálnyit talán passzív-agresszívra sikerült? – tudakolta anyu.

– A passzív-agressziót feltételező költői kérdések általában nem tekinthetők már önmagukban is passzív-agresszívnek? – vágott vissza apu, és ezzel még jól elváltak egy darabig.

A dolog lényege azonban a következő lett: minden további nélkül hozzáférhettem az autóipar Chrysler minifurgonnak nevezett legújabb műremekéhez, kivéve, ha épp anyunak volt rá szüksége. És minthogy ő minden áldott nap azzal járt dolgozni, én valójában csak hétfévente használhattam. Pontosabban hétfévente... meg az istenverte éjszaka közepén.

Ugyan Margónak egy percnél több időbe telt visszatérnie hozzám, de nem túl sokkal. Mialatt azonban távol volt, újra elkezdtem vacillálni.

– Holnap iskolába kell mennem – emlékeztettem.

– Aha, tudom – felelte Margo. – Holnap is iskola van, meg holnapután is, és ha csak belegondolok, máris kitör rajtam az örület. Szóval igen. Holnap korán kell kelni. Épp ezért lenne fontos, hogy mielőbb elinduljunk, merthogy reggelre vissza kell érnünk.

– Hááát... nem is tudom.

– Q! – szólított meg. – Q, drágaságom. Mióta is vagyunk közeli jó barátok?

– Nem vagyunk barátok. Szomszédok vagyunk.

– Jézusom, Q! Hát nem vagyok elég kedves hozzád? Nem parancsolok rá számos alantas szolgálomra, hogy viseltessenek irántad tapintattal az iskolában?

– De – nyögtem ki. Tulajdonképpen mindig is sejtettem, Margo intézte el, hogy Chuck Parson meg a hozzá hasonlók ne cseszegessenek bennünket.

Margo pislantott egyet. Még a szemhéját is feketére festette.
– Q, indulnunk kell – sürgetett.

Így hát vele mentem. Kiléptem az ablakon, aztán végigiskoltunk a ház mellett, nyakunkat végig behúzva, míg csak ki nem nyitottam a minifurgon ajtaját. Margo odasúgta, hogy ne csukjam be, mert túl hangosat csattanna, ezért nyitott ajtókkal üresbetettem, elrúgtam magam a betonon, s hagytam, hogy a kocsi leguruljon a felhajtón. Jó pár ház mellett elhaladtunk, mire beindítottam a motort és felkapcsoltam a fényszórót. Ekkor becsaptuk az ajtókat, majd végiggurultunk Jefferson Park végtelenített utcáin, melyek épületei még mindig vadonatújnak tűntek, és mintha műanyagból készültek volna... mint valami játék falu, amelyben valódi emberek tízezrei élnek.

– A lényeg annyi, hogy *egyáltalán* nem érdeklek őket – fejtegette Margo. – Mindössze arról van szó, hogy szerintük a kalandjaim rossz színben tüntetik fel őket. Tudod, hogy mit mondott apám az előbb? „Nem érdekel, ha elszúrod a saját életedet, de

minket ne hozz kínos helyzetbe Jacobsenék előtt. Mégiscsak a *barátaink*.” Röhejes. Fogalmad sincs, mennyire megnehezítették, hogy kijussak valahogy abból az istenverte házból. Emlékszel, ahogy a börtönből szökdösős filmekben összetekert ruhákat dugnak a takarók alá, hogy úgy nézzen ki, mintha valaki aludna az ágyban? – Bólintottam. – Na, hát akkor képzelj, ehhez képest anyu még egy babafigyelőt is berakott a szobámba, hogy egész éjjel hallhassa a szuszogásomat. Kénytelen voltam öt dollárt adni Ruthie-nak, hogy aludjon a szobámban, a ruhacsomagot pedig az ő ágyába tettem. – Ruthie Margo húga. – Tisztára *Mission: Impossible* az egész! Régebben simán kionshattam, mint minden istenverte rendes amerikai. Egyszerűen kimásztam az ablakon, és leugrottam a tetőről. De komolyan mondom, mostanában tök olyan, mintha valami fasiszta diktatúrában élnék.

– Elárulod, hogy hová megyünk?

– Hát, először a Publixba. Mert később kifejtendő okokból szeretném, ha megejtenél egy bevásárlást nekem. Utána a Wal-Martba megyünk.

– Mi van, végigkiránduljuk Florida középső részének minden kereskedelmi intézményét? – érdeklődtem meg.

– Drágám, ma éjjel hihetetlen mennyiségű rossz dolgot teszünk jóvá. És közben elrontunk néhány jó dolgot is. Az elsőből lesz az utolsó, az utolsóból az első, a szelídek letudnak egy kis földöröklést. Ám mielőtt radikálisan átformálnánk a világot, előbb még be kell vásárolnunk. – Ekkor kanyarodtam be a Publixhoz, hogy megálljak a mostanra teljesen kiürült par-

kolójában. – Figyelj csak – fordult felém Margo. – Mennyi pénz van nálad?

– Nulla dollár, nulla cent – közöltem. Leállítottam a motort, és visszanéztem Margóra. Becsúszhatta kezét feszes, fekete farmerja zsebébe, és jó néhány százdolláros bankjegyet húzott elő. – Hála az égnek, a jóisten gondoskodása végtelen – jelentette ki.

– Hogy a fenébe? – néztem nagyot.

– Barmicvói pénz, haver. Még nem férhetnék hozzá, de tudom a szüleim jelszavát, mivel mindenhez a „myrnamountw3az3l”-t használják. Úgyhogy kivettem belőle. – Ámultan pislogva emésztettem a szavait, de Margo észrevette, mennyire felnézek rá, és visszavigyorgott. – Alapvetően ez lesz életed legjobb éjszakája – közölte.